

Nr 49

Av herrar Jonsson och Gustavsson i Alvesta, *angående folkpensionärers rabatter på statliga trafikmedel.*

(Lika lydande med motion nr 36 i Första kammaren)

Frågan om ett ställningstagande från riksdagen till förmån för bättre folkpensionärsrabatter på statens järnvägar har — som bekant — aktualiserats i riksdagen under ganska många år. Steg för steg har intresset inom riksdagen ökat. Vid 1966 års vårriksdag biföll andra kammaren ett reservationsyrkande i allmänna beredningsutskottet om ett riksdagsinitiativ, medan första kammaren avlog yrkandet. I reservationen föreslogs att riksdagen »skulle anhålla om utredning av frågan om utvidgning av folkpensionärsrabatterna på statens järnvägar samt införande av dylika rabatter på av statens järnvägar och postverket drivna busslinjer». Även om vederbörande verk avgör rabattfrågorna, bör riksdagen vara oförhindrad att uttala en mening i dessa frågor, ansåg alltså reservanterna och andrakammarmajoriteten samt en stark minoritet i första kammaren.

Statsrådet Palme meddelade den 17 november 1966 i svaret på en enkel fråga i andra kammaren, att en översyn av hela taxsystemet för järnvägsresor och bussresor, omfattande alla biljettformer och rabatter, pågår inom SJ och beräknas bli färdig hösten 1967. Vi kan emellertid inte finna att frågan om en utvidgning av folkpensionärsrabatterna har något oundvikligt samband med den vidlyftiga frågan om revision av SJ:s hela taxsystem. Det är förvisso möjligt för SJ att med förtur ta upp folkpensionärsrabatterna och snabbt genomföra de reformer som år efter år har påyrkats i riksdagen. Den utredning, som här kan vara fråga om, bör med hänsyn till den långa erfarenheten av de hittillsvarande rabattformerna kunna ske mycket snabbt. Att döma av de meddelanden som lämnats i riksdagen av vederbörande statsråd måste 67-kortet ha givit företaget goda inkomster, samtidigt som det har varit till stor glädje för folkpensionärerna. En utvidgning av rabattens giltighet kan väntas öka inkomsterna för SJ och fördenskull vara lätt att genomföra.

Reformkraven i riksdagen har gällt 1) längre giltighetstid för 67-kortet, 2) rabatt också för förtidspensionärer, pensionärer med hustrutillägg, blinda och handikappade samt 3) rabatter även på SJ:s och postverkets busslinjer.

Den pågående nedläggningen av persontrafiken på SJ:s järnvägslinjer förstärker motiveringen för bussrabatterna. Sedan 67-kortet infördes 1962 har,

som bekant, järnvägslinjer nedlagts varje år, och nedläggningstakten synes öka. Därmed minskas för varje år användningsmöjligheten för denna rabattform. Pensionärerna hänvisas till SJ:s busslinjer och får därmed betydligt ökade reseutgifter. Därtill kommer pensionärer i trakter som inte haft några järnvägar.

Allmänna beredningsutskottet erinrade i sitt utlåtande nr 28 vid 1963 års riksdag om vad utskottet tidigare hade anfört om bussrabattfrågan:

Utskottet har i sina förenämnda utlåtanden gjort uttalanden av innebörd att det för många trafikanter, särskilt dem som är bosatta i trakter som drabbats av järnvägsnedläggelse och är helt hänvisade till busstrafik, måste uppfattas som en orättvisa att de icke får åtnjuta samma taxenedsättningar som järnvägstrafikanterna. Utskottet har i enlighet härmed starkt understrukt önskvärldheten av att åtgärder i den utsträckning så är möjligt vidtages i syfte att minska olikheterna i taxor mellan trafikmedlen.

Trots dessa och andra uttalanden har emellertid ingenting skett. Det synes oss därför nödvändigt att riksdagen i år gör ett direkt uttalande i frågan, som äntligen bör bringas till sin lösning. Denna lösning bör givetvis även omfatta postverkets busslinjer.

Under hänvisning till det anförda föreslås,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära skyndsamt prövning av folkpensionärsrabatterna på av staten ägda trafikmedel så att rabatterna utvidgas fr. o. m. den 1 juli 1967 i enlighet med i motionen framförda riktlinjer.

Stockholm den 12 januari 1967

Anders Jonsson (fp)

i Mora

Rune Gustavsson (cp)

i Alvesta
